

Vran.

(Po Hey-u posl. Janko Leban.)

Kdo li tá-le je berač:
Črn njegov je ogrtač,*)
Plùje v zimi blizu koč,
V silnem mrazu se tresóč;
Tožno vpíje: „kva-kva-kvá!
Kdo mi jesti malo dá?“

Kadar pride pa pomlád,
On pozabi svojo jád,
Perotnici brž razpnè
V gozd oživljen plùje tjè;
A z višine jávlja nam:
„Darovalci: hvala vam!“

Škarjevčeva Pepika.

Veliko soboto popóldne je bilo. Skozi Š—ko vas vila se je dolga procesija. Ponosno so vihrale zastave, glasno so pokali z hriba možnarji, v zvoniku pritrkávali so domači fantje na zvonove, ki so se bili baš dopóldne povrnili „iz Rima.“ Pevci so popevali vesele velikonočnice in pod z zlatom prevezenim „nebom“ stopal je slovesno stari župnik s presv. Telesom.

Tik ceste, na konci vasi, stoji hišica z nizkimi, zelenimi okni. Tam notri ležalo je mlado deklè na snežnobelej postelji. Bilo je bolno, smrtno bolno! Težko je dihala in nekđaj tako svitli očesci bili sta kalni. Suhi ročici skleneni sta bili na prsih in blede ustnici šepetali sta pobožno molitev. — Čutilo je dekletce, da bode skoraj umrlo, vender je bilo čisto mirno.

*) Ogrtáč = vrhna suknja, pri vranu „njegovo črno perje.“

Čuj! procesija prišla je do hišice. Mlada bolnica se veselo zgane, ko začuje petje. Mrkli očesi dobita hipoma medel svit, lica se jej lehno zažaré.

„Podprite me, mati,“ izpregovori tiho, „da vidim še jedenkrat procesijo velikonočno . . . Glejte, moje ljube prijateljice, — gospod učitelj, pevke, — župnik s presvetim . . . oh, nebeškim, mojim odrešenikom . . .“ Z velima ročicama pričela se je trkati na prsi in z otožnim pogledom zrla na mimohiteče ljudstvo. Potem je omahnila nazaj in trudno zaprla oči. Tik postelje pa je klečala uboga mati v solzah se topeča in brat Ivanek, ki je v neizrekljivej bolesti nemo zrl sestri v mrtvaško lice in včasih tožno vzdihnil. Tiho je bilo na-tó v temnej sobi, a zunaj je vladalo nepopisno veselje.

Proti pólunoči je bilo. V malej hiši umirala je Škarjevčeva Pepika. Pri njenej postelji zbralo se je nekaj sosedov in součenk. Lunarjeva Herminka je govorila molitve za umirajoče. Pepika je ž njo šepetaje molila, za kar so jej zastala usta, oko bilo je uprto na sveto razpelo mej mrzlimi prsti, sapa jej je pošla: plamenec njenega življenja je mirno ugasnil, kakor luč, če jej izmanjka olja. — Lunarjeva Herminka jej je zatisnila oči, bratec Ivanek odprl je okno, da dušica svobodno vzleti v zlata nebesa . . .

Pepike, ki je bila vzor pridne in pobožne deklice, ní več! Zajokali so glasno v sobi navzoči, z zvonika pa so zadoneli preko speče vasi počasni udarci ure, nazzanjajoči, da je minula velika sobota in se pričela slovesna — a za Škarjevčeve prežalostna velikanoč.

Pepika, v zlatih nebesih prosi in molí pri dobrem Bogu, da bi bile tvoje sovrstnice ravno tako pridne vse življenje, kakor si bila ti, da pridejo tudi óne kdaj k tebi v svitla nebesa. Počivaj v miru!

F. G. Podkrimski.

= *Smiljan*

Kaj je strah?

Bila je huda zima. Sneg je praščal pod nogami. Nebó je bilo vedro kot ribje oko. Solnce je razsévalo snežno odejo. Imel sem časa in volje dovolj, zatorej sem poklical Hektorja in Nerona, del puško na ramo in hajdi nad zajce! Vse popóludne sem hodil. Dva zajca sta vže bila moja. A težavna hoja me je utrudila. Solnce je šlo za goré. Prišedši do svojih goric, šel sem v klet ter si prinesel vina v svojo sobo. A kmalu me je zmagal trud in zaspal sem sedé. Ne vem, kako dolgo sem spal. Vincarja nisem hotel buditi in tiho sem odšel. Mesec je svetil na čistem nebu. V njegovem svitu so se lesketali neštevilni ledeni kristali. Bil sem vže na pólu poti.

Na enkrat se mi ustavi noga, a nisem vedel zakaj. Gledal sem in gledal in — oj gróza! Pred mano ne daleč stoji velikanska osoba. Bela je bila kakor sneg in z roko je grabila po meni.

Nikoli nisem bil boječ, a zdaj so mi vstajali lasjé na glavi. Očj si skoraj nisem upal povzdigniti. Psa sta se stiskala ob mé. Slišal sem večkrat, da psi silijo k človeku, kadar vidijo duhove. Mrzlo je bilo, a jaz sem se potil od strahú. Zbral